

Mjesto u Crkvi

Opus Dei svojim radom stvaranja duhovnosti dopunjuje rad lokalnih župa. Ljudi koji se pridružuju Opusu Dei ili prisustvuju aktivnostima koje on organizira pripadaju svojim lokalnim biskupijama.

16.06.2013.

Opus Dei utemeljen je 1928. Odobrio ga je biskup Madrida godine 1941. i Sveta Stolica 1947. Od 1982. godine Opus Dei je osobna prelature Katoličke crkve. Osobne prelature postoje kako bi se mogle obavljati

specifične pastoralne misije u Crkvi i dio su pravne, hijerarhijske strukture Crkve. Na čelu osobne prelature je prelat, a čine je svećenici i muškarci i žene, laici, sjedinjeni kao jedan organizam za obavljanje misije prelature. Što se tiče Opusa Dei, to je misija širenja ideala svetosti u središtu svijeta.

Apostolski rad članova Opusa Dei, kao i mnogih drugih katolika, sastoji se u postizanju duhovne obnove, koja će, uz milost Božju, biti vidljiva u lokalnim crkvama i župama diljem svijeta. Postizanje duhovne obnove podrazumijeva razgovore, češće sudjelovanje u Euharistiji, srdačnije primanje ostalih sakramenata, širenje poruka Evanđelja mnogima koji su udaljeni od vjere, inicijative u korist onih u nevolji, pomaganje na tečajevima katekizma, i druge aktivnosti, kao i suradnja s biskupijskim tijelima. Taj apostolat osoba u Opusu Dei proveden je u

okviru specifične karizme Opusa Dei, posebno s obzirom na posvećivanje u radu te u okolnostima i događajima svakodnevnog života.

Cilj Opusa Dei jest promicati jedinstvo svih vjernika Prelature s biskupijskim župnicima, potičući ih da se upoznaju te primijene u praksi - u skladu sa svojim osobnim, obiteljskim i profesionalnim okolnostima - smjernice i upute koje su izdali dijecezanski biskupi i biskupske konferencije.

Osobne prelature

Ideja pravne strukture poznata kao osobna prelatura uvedena je Drugim vatikanskim saborom. Vijeće je dekretom *Presbyterorum ordinis* (7. prosinca 1965.) 10 izjavilo da se, među ostalim institucijama, "posebne biskupije ili osobne prelature" mogu ustanoviti kako bi "provodile posebne pastoralne zadaće u različitim regijama ili

između bilo koje rase u bilo kojem dijelu svijeta." Vijeće je htjelo novi pravni oblik koji bi bio fleksibilan po svojoj prirodi, kako bi se pridonijelo djelotvornom širenju kršćanske poruke i kršćanskog života. Na taj način Crkva može skladnije odgovoriti na zahtjeve svoje misije u svijetu.

Većina nadležnosti u Crkvi je teritorijalna, kao u slučaju biskupija, pa se vjernici koji pojedinoj biskupiji pripadaju određuju svojim prebivalištem. Međutim, nadležnost nije uvijek vezana uz teritorij i može ovisiti o drugim kriterijima, kao što su zapošljavanje, vjerska prava, imigrantski status, ili ugovor s nadležnim tijelom, npr. u slučaju vojnih ordinarija i osobnih prelatura.

Osobne prelature, kako je predviđeno Drugim vatikanskim koncilom, čine župnik zajedno s klerom koji se sastoji od svjetovnih

svećenika, te muški i ženski laici. Prelata, koji može biti biskup, imenuje Papa, a upravlja prelaturom s vlašću upravljanja ili nadležnosti.

Crkva ima vlast samoorganizacije, kako bi ispunila ciljeve koje joj je postavio Krist. Provođenjem te vlasti ona je uspostavila osobne prelature u svojoj hijerarhijskoj strukturi posebno ističući da vjernici prelature nastavljaju pripadati svojoj lokalnoj crkvi i biskupiji u kojoj žive. Zbog toga, kao i zbog drugih razloga, osobne prelature jasno su drugačije od vjerskih institucija te posvećenog života općenito, kao i od udruženja i pokreta vjernika.

Kodeks kanonskog prava Katoličke Crkve određuje da svaka osobna prelatura mora biti regulirana općim Crkvenim zakonom te prema vlastitim statutima.

Prelatura Opus Dei

Opus Dei već je oblikovao jedinstveni organizam sastavljen od svećenika i laika koji surađuju u pastoralnom i apostolskom zadatku koji je međunarodan u svojem opsegu. Ta specifična kršćanska misija sastoji se u širenju ideala svetosti usred svijeta - u svakodnevnom radu i u uobičajenim životnim okolnostima.

Papa Pavao VI. i njegovi nasljednici odlučili su da treba proučiti mogućnost davanja Opusu Dei pravnog oblika pogodnog za njegovu istinsku prirodu. U svjetlu dokumenata Vijeća to je oblik osobne prelature. Godine 1969. na tome se počelo raditi sudjelovanjem članova Svete Stolice i Opusa Dei.

Rad je dovršen 1981. Nakon toga, Sveta Stolica poslala je izvještaj biskupima više od 2000 biskupija u kojima je Opus Dei već bio prisutan, kako bi mogli iznijeti svoja zapažanja.

Nakon što je ta druga faza završena, Opus Dei je Ivan Pavao II. osnovao kao osobnu prelaturu međunarodnog opsega. Dokument kojim je to potvrđeno bio je apostolski dokument *Ut sit*, od 28. studenoga 1982., koji je službeno izvršen 19. ožujka 1983. Istodobno je Papa proglasio statute koji čine određeni episkopski zakon o Prelaturi Opus Dei. Zakoni su isti kao oni koje je godinama prije pripremio osnivač, uz neke manje izmjene i dopune koje su im bile potrebne zbog prilagodbe novim zakonima.

Odnos s biskupijama

Prelatura Opus Dei pripada pastoralnom i hijerarhijskom ustroju Crkve. Kao i biskupije, teritorijalne prelature, župe te vojni ordinariji, ona ima svoju autonomiju i redovitu nadležnost za provođenje svojih misija u službi cijele Crkve. Zbog toga je neposredno i izravno ovisna o

rimskom papi, preko Kongregacije za biskupe.

Autoritet prelata mora činiti sve u skladu s poslanjem Prelature pa je tako u skladu s autoritetom biskupije s obzirom na običnu župnu brigu o vjernicima u biskupiji:

a) laici Opusa Dei podliježu autoritetu prelata u svemu što se odnosi na ispunjavanje asketskih, službenih i apostolskih obveza koje su preuzeli formalnom deklaracijom kojom ih se uključuje u Prelaturu. Na temelju njihova sadržaja te obveze nisu u sukobu s autoritetom biskupa. U isto vrijeme, laici Opusa Dei ostaju vjernici u biskupijama u kojoj imaju prebivalište, te tako i dalje ostaju pod vlašću biskupa na isti način i prema istim predmetima kao i bilo koja druga osoba krštena u toj biskupiji.

b) U skladu s odredbama općih crkvenih zakona i posebnom odredbom prava Opusa Dei,

svećenici i đakoni zaređeni u Prelaturi pripadaju svjetovnom kleru te su u potpunosti pod vlašću prelata. Oni trebaju poticati bratske odnose s članovima biskupijskog prezbiterijata, te nastojati sa svom skrbi na općoj disciplini svećenstva. Oni mogu činiti dio Vijeća svećenika u biskupiji. Biskupi mogu, uz prethodnu suglasnost prelata ili njegova zamjenika, imenovati svećenika Prelature na mjesto ili u ured biskupije (npr. kao župnika ili suca). Takav svećenik bit će podložan svojim radom samo nadležnom biskupu i pod njegovim odredbama.

Statuti Opusa Dei (naslov IV, poglavlje V) propisuju mjerila za osiguranje skladnog odnosa između Prelature i biskupija unutar čijih teritorija Prelatura provodi svoju specifičnu misiju. Prelatura uvijek održava odnose s biskupijskom vlasti te redovito obavještava dijecezanske

biskupe o svojim djelatnostima. Neka obilježja tog odnosa su:

a) Opus Dei nikada ne počinje apostolski rad niti uspostavlja središte Prelature bez prethodnog odobrenja mjesnoga biskupa.

b) Kada se želi podići crkva Prelature ili povjeriti Prelaturi postojeću crkvu ili župu, dogovor se sastavlja između dijecezanskog biskupa i prelata ili zaduženog regionalnog vikara. U takvim će slučajevima biti uzeti u obzir opći propisi biskupije kojima se upravlja crkvama koje su dane na brigu svjetovnim svećenicima.

c) Regionalne vlasti Prelature redovito obavještavaju biskupe i ostaju u kontaktu s biskupima u biskupijama u kojima Prelatura obavlja župni i apostolski rad, ali također i s biskupima koji imaju odgovarajuću zadaću u biskupskim konferencijama.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/mjesto-u-
crkvi/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/mjesto-u-crkvi/) (12.08.2025.)